

[Vagn Bro.]

„Forbudet gælder heller ikke for de den 1. April 1936 bestaaende Spejderorganisationer og Frivilligt Drengeforbund.“

Jeg er lidt i Tvivl om, hvorfor der skal staa 1. April 1936. Hvis der nu opstaar en fuldkommen lovlig og udmærket Spejderorganisation ganske som de andre, som vi ikke har noget at indvende imod? Vi har grønne Spejdere, og vi har blaa Spejdere. Hvis der nu kommer violette Spejdere, som jo i og for sig kunde være akkurat lige saa udmærkede som de andre? Mon vi derfor ikke kan nøjes med at sige: de særlige Spejderorganisationer? Men ogsaa dette Spørgsmaal vil vi, som sagt, gerne have Lov til at drøfte i et Udvalg. Disse Monopoler for enkelte S sammenslutninger, der i og for sig ikke er bedre eller af anden Karakter end andre, finder vi ikke paa Forhaand er rimelige.

Venstre gentager, at eet er politiske Foreninger, og noget andet er upolitiske. Disse sidste maa man maaske nok i urolige Tider som nu tage med, men ikke længere, end til der atter bliver fredelige Tilstande her i Landet og udenfor.

Vi vil altsaa drøfte dette Lovforslag med Velvilje, men foretrækker en kort Udvalgsbehandling.

Jeg skal sluttelig over for den høje Regering udtale, at det Spørgsmaal angaaende de frivillige Korps's Benyttelse af Uniform, der ved denne Lovgivnings Begyndelse i 1933 blev drøftet i Forbindelse med denne Lovgivning, skal jeg ikke optage til fornyet Drøftelse her, saa meget mindre som mit Parti er forvisset om, at der vil blive fuld Enighed her i Landet om i kommende Dage at drage Nytte af enhver god og samfundsnyttig frivillig Indsats i Lighed med, hvad man i disse Tider ser anerkendt ogsaa i vore skandinaviske Broderlande.

Ole Bjørn Kraft: Mit Partis Standpunkt til det Lovforslag, som her foreligger til Behandling, er jo velkendt. Vi har under alle de tidligere Drøftelser af dette Spørgsmaal principielt benægtet, at der var nogen Nødvendighed for at gennemføre et Lovforslag af denne Karakter, og vi har ikke ændret vor Opfattelse af, at den Begrundelse, som man har givet for at gennemføre denne Lovgivning, ikke holder Stik. Vi har aldrig kunnet tillægge denne Lov den Betydning, man har tillagt den, og som ogsaa den højtærede Justitsminister tillagde den i sin Forelæggelsestale, hvor han mente, at denne Lov

„har haft en overordentlig heldig Virkning og navnlig bidraget til at afværge Uro og Sammenstød mellem Medlemmer af forskelligt tænkende politiske Organisationer“.

Vi tror, at man ganske har overvurderet hele dette Spørgsmaal, men der er jo ikke ved denne Lejlighed nogen som helst Grund til at vende tilbage til en Principdiskussion, som vi saa mange Gange har haft her i Tinget.

Vi gjorde i 1937 Forsøg paa, om det var muligt at naa til en Forstaaelse med Hensyn til de Foranstaltninger, som kunde træffes i denne Retning, og der blev stillet fra vor Side forskellige Ændringsforslag, som gik ud paa baade at tydeliggøre Loven og at give den en saadan Form, at vi vilde overveje, om vi kunde tiltræde den. Disse Forsøg strandede ved fuldstændig Afvisning fra anden Side, og der er næppe Grund til endnu en Gang at genoptage Debatten herom. Vor Stilling er altsaa klar: Vi er ikke Tilhængere, vi er Modstandere af dette Lovforslag.

Med Hensyn til de Straffebestemmelser, der nu fastsættes, og som betyder en betydelig Forøgelse af Straffene, vil jeg sige, at det tilkommer naturligvis nærmest Justitsministeren at afgøre, om han finder det nødvendigt for sin Haandhævelse af denne Lov at skride til en saa betydelig Forøgelse af Straffene som den, han foreslaar. Jeg synes ikke, at der i de Kendsgerninger, vi har foran os, de Begivenheder, som har fundet Sted, foreligger nogen egentlig Begrundelse derfor, men da vi i det hele taget er Modstandere af Lovforslaget, skal jeg ikke fordybe mig nærmere deri; jeg vil dog gerne sige til Ministeren, at hvis disse forøgede Straffe bliver gennemført, maa vi henstille til de Partier, der gennemfører Lovforslaget, at søge Bestemmelsen om, at Sagerne fortsat skal behandles som Politisager, ændret til, at de skal behandles som Domsmandssager. Saa store Straffe, som der her er Tale om, Fængsel indtil 6 Maaneder, bør efter vor principielle Opfattelse ikke kunne dikteres af Politiet, men kun idømmes ved Dom. Det maa vi ogsaa ønske af en anden Grund — det er en Betragtning, vi Gang paa Gang har fremført, og som jeg gerne vil benytte Lejligheden til at fremføre ogsaa her i Dag —: det maa være af afgørende Betydning for, at Loven, naar den er Lov, faar den bedst mulige Gang, giver Anledning til saa lidt Friktion som muligt, at Behandlingen af de Sager, der kommer til at foreligge, bliver saa ligelig saa muligt. Vi har tidligere her